

[Poul Sørensen.]

arbejdsløhedskasse, som de arbejdsløhedsforsikrede kan være tjent med at få som afløsning for det værge, vi har i hånden i øjeblikket.“

Siden da har jeg i de forhandlinger, jeg på mit partis vegne har deltaget i, stillet mig bag dette ønske fra arbejdsmændene, og jeg vil gerne også i dag principielt slå det fast og direkte spørge den højtærede socialminister: har den højtærede socialminister interesse for arbejdsmændenes ønske fra den gang, eller har den højtærede socialminister andre veje at anvise til en rimelig og tidsvarende opbygning af arbejdsløhedsforsikringen?

Over for de nuværende vanskeligheder er teknikken i arbejdsløhedsloven også ganske utilfredsstillende. Man har et begreb: vanskeligt stillede kasser, hvor man arbejder med en vis ledighed og en vis kontingenthøjde i forhold til fagets samlede indtjeningsevne. Når man arbejder med denne nøgle, viser det sig, at man kan komme ud for, at fag, som man slet ikke havde regnet med, bliver betragtet som vanskeligt stillede i henhold til arbejdsløhedsloven. Det er ikke lang tid siden, Murersvendenes Arbejdsløhedskasse kom ind under dette begreb, og vi ser i øjeblikket, at arbejdsløhedskasser, hvis formuer ligger på 1 200, 1 300, 1 400 kr. pr. medlem, ifølge denne teknik bliver betegnet som vanskeligt stillede arbejdsløhedskasser. Jeg vil også her gerne stille det spørgsmål til den højtærede socialminister: mener den højtærede minister ikke, at disse forhold må rettes, og at der er rimelighed i, at en kasse, som disponerer over midler i den udstrækning, i hvert fald ikke får del i disse ekstra midler? For at sige det ganske kort: det er selvfølgelig fornuftigt og rimeligt, at en kasse sparer formue op, men var det så ikke også rimeligt, om de midler, som staten stiller til rådighed for arbejdsløhedskasserne, blev placeret i de kasser, som sidder vanskeligt i det, således at disse midler ikke var med til, omend i begrænset og beskedent omfang, at øge formuerne i de øvrige arbejdsløhedskasser? Den store Smedenes Arbejdsløhedskasse har vel nu over 60-65 mill. kr. bag sig. Det er al ære værd, men teknikken bør ændres, således at de nævnte midler — det er måske

ikke mange, men dog penge — overføres til Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasse.

Jeg vil ligesom det ærede medlem hr. Lorentzen pege på, at det kan ikke nytte noget på én gang at ville fastholde synspunktet fra Arbejdsmændenes Fagorganisation, at man vil forblive sammen, alle 245 000, også fremover, og afvise enhver modernisering i retning af industriforbund eller en anden opdeling. Det har været sagt f. eks. fra metalarbejdernes side — jeg har læst det i en artikel —: ja men lad os da tage dem, der har berøring med vort fag, ind til os; jeg ved ikke, om det er 40 000-50 000. Men dette har man afvist fra Arbejdsmændenes Fagorganisation og dermed også fra arbejdsløhedskassens side — under alle omstændigheder skal disse 245 000 holdes sammen. Det går simpelt hen ikke; ja, man kan gøre det fagmæssigt set, det kan vi jo ikke ændre noget i, men det høje ting har et ord med at sige om, hvorvidt det fremefter skal gælde med hensyn til arbejdsløhedskassen. Man kan ikke på den ene side bevare denne kasse, så udsat som den er, og kræve ekstra beløb fra det offentlige side og samtidig afvise en af de veje, der kan betrædes, en opdeling af arbejdsløhedskasserne, således at andre fag er med til at bære byrderne for den dårligst stillede del af de beskæftigede her i landet, nemlig de ufaglærte arbejdsmænd.

Jeg har gerne for mit parti villet gøre disse principielle betragtninger gældende. Jeg føjer til, at vi som hidtil vil vise interesse for hele dette omfattende område inden for samfundet. Enhver har krav på at blive hjulpet, som uden egen skyld rammes af arbejdsløshed, men jeg vil gerne slå fast, at alle i det konservative folkeparti — det kan jeg sige bestemt og sikkert — er imod, at forældede veje stadig væk skal følges som de stier, man skal betræde. Vi må kræve af hele denne lovgivning, at der lukkes op for den nye tid. Jeg er ikke ked af at være med til at bevilge disse midler, når det er påkrævet, men jeg vil have sikkerhed for, at de anvendes på en måde, som er i overensstemmelse med den tid, vi lever i, og ikke efter bestemmelser, der hører fortiden til.

Aage Fogh: Efter at have hørt de to sidste ærede talere finder jeg det ikke upåkrævet